

[Jørgen Jørgensen.]

Udgifter. Det ærede Medlem Hr. Clausager sagde, at naar det kunde paavises, at Skatter var nødvendige, vilde Venstre ikke paa Forhaand stille sig afvisende over for nye Skatter, men det ærede Medlem siger, at da Loven om offentlig Forsorg blev vedtaget, var det en Forudsætning, at nu skulde vi ikke have flere Ekstraudgifter til arbejdsløse, og derfor mener Venstre, at man ikke er forpligtet til at skaffe Indtægter til Støtte for Kommunerne eller til Støtte for Arbejdsløshedskasserne for at aflaste Kommunerne. Men det er jo netop Problemet i Sagen. Problemet er ikke, hvad det ærede Medlem eller hans Parti mente i Foraaret, da Sociallovene blev vedtaget, men det, der foreligger i Dag, er, at denne Udgift i væsentlig Grad bæres af Kommunerne, og Spørgsmaalet er da, om Venstre vil være med til at skaffe en Lettelse, saa Kommunerne fritages for en Del af de Byrder, de har nu. Det er det, det drejer sig om. Og vil man da gaa ud og se paa, paa hvilken Maade disse Penge skaffes til Veje ude i Kommunerne, da udskrives de paa Indkomst og paa fast Ejendom. Nu har det ærede Medlems Parti ganske vist for nylig vendt sig stærkt imod at udskrive mere Skat paa fast Ejendom, men Kommunerne har ingen anden Vej til at faa de Penge ind, som nødvendigvis skal bruges, end at udskrive dem paa den Maade, jeg har nævnt, og Forholdet er det, at denne Udskrivning er forskellig fra Kommune til Kommune, og at Indkomstskatten naturligvis maa mærkes langt føleligere i Kommunen, fordi den ikke har og ikke kan have den progressive Skala, som Statsskatten har. Lovforslaget her er derfor ikke et Spørgsmaal om nye Skatter paa Befolkningen, men det er et Spørgsmaal om en anden Fordeling af de Udgifter, som alle erkender nødvendigvis maa afholdes.

Jeg maa sige, det forundrer mig i højeste Grad, at en Mand som Ordføreren for Venstre (Clausager) kan staa op og sige, at det at lægge Skat paa Indkomster, der ligger over 12 000 Kr., er udemokratisk. Det ærede Medlem Hr. Clausager lovryste i den Forbindelse Skattelovene af 1922; men der er jo heller ingen, der stiller Forslag om at ændre disse. Det ærede Medlem lovryste dem netop, fordi de efter en progressiv Skala lagde en betydelig højere Skat paa de store Indtægter. Jeg spørger da: Er de Skattesatser, der blev fastsat efter 1922-Loven, nøjagtig det, det ærede Medlem forstaar ved demokratiske Satser, og bliver de straks udemokratiske, hvis de

overskrides? Det ærede Medlem fremhævede Skatteloven af 1922 netop med den Begrundelse, at de smaa Indtægter kom til at betale lidt og de store forholdsvis mere; men naar vi nu foreslaar, at de store Indtægter skal betale yderligere noget mere, kalder det ærede Medlem det udemokratisk. Der mangler i høj Grad Logik i det ærede Medlems Stilling i saa Henseende.

Videre siger det ærede Medlem: Den Beskatning, der er Tale om her, kunde der maaske være Tale om, hvis den blev fordelt over alle. Er det at have 12 000 Kr. i Indtægt i disse Aar da ikke en Særstilling i Samfundet, som kan begrunde en Ekstraskat som den, der her er Tale om? Det ærede Medlem siger: Hvis det kan dokumenteres, at enkelte Erhvervsgrøne her i Landet har tjent særligt ved de Foranstaltninger, der er gennemført, kan vi drøfte, om de skal betale en Ekstraskat. Men paa hvilken anden Maade skal det give sig Udtryk end gennem den Indkomst, vedkommende har? Paa hvilken anden Maade vil man kunne se, at en Person eller et Selskab har haft Fordel af de Foranstaltninger, der er gennemført af Lovgivningsmagten? (*Krag*: I Sammenligning med den Indtægt, de havde tidligere). Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Krag og det ærede Medlem Hr. Clausager vil faa meget ondt ved at faa Befolkningen til at indse, at det i Øjeblikket skulde være upaakrævet at sige: Naar vi skal anvende Penge til disse bestemte Formaal, er det da ikke rimeligt, at disse Penge skaffes til Veje fra Indkomster af den Størrelse?

Det ærede Medlem har ingen anden Udvej for at skaffe disse Penge. Jeg ved meget vel, at man omgaas med Planer om, at der f. Eks. skulde betales en Afgift af Margarinen. Jeg ved ogsaa meget vel, at man siger: Lad Kommunerne betale i dette Tilfælde til de arbejdsløse! Men paa begge Omraader lægges det paa Befolkningslag, som er langt ringere stillet end de Personer og Selskaber, der her er Tale om. Den Velvilje over for andre Erhverv og det Tilsagn om at være villig til at bringe Ofre giver jeg ikke meget for, naar man afviser et Forslag om, at Folk med Indtægter af denne Størrelse skal bringe et Offer.

Der er ikke her Tale om, at disse Folk skal afgive omtrent hele den Indtægt, de har; det drejer sig kun om en forholdsvis beskedne Forøgelse af deres hidtidige Beskatning, og ingen her i Landet vil med Rette kunne indvende noget imod, at Indkomster af denne Størrelse deltager med større Beløb i Afholdelsen af de Udgifter,